

Beş Kırk Beş Yedi On Beş

— yamanhoca · 22 Aralık 2022

BEŞ KIRK BEŞ YEDİ ON BEŞ

Beş kırk beş Konak vapuru
İmbata karşı yarıyor suları.
Hafif ürperişlerle güneşi seyrediyorum.
O büyük haşmetiyle batıyor yavaş yavaş ...
Bilinmeyen diyarlara doğru...
Derken,
Ilık bir yangın yüreğimi sardı
Seni ilk gördüğüm andı...
Bir güneş batarken önümde
Bir güneş doğdu gönlümde.
Gözüm bir an sende
Bir an göklerde kaldı.
Sabah yedi on beş,
Akşam beş kırk beş...
Sabah yedi on beş,
Akşam beş kırk beş...
Kaç gün geçti?
Kaç hafta, kaç ay...?
Seni hep uzaktan seyrettim,
Seyretmeye doyamadım.
Cesaretimi toplayıp
Önüne çıkamadım bir gün...
Çoklukla hemen arkadaydım,
Ya da karşımda,
Bazen sana yol açar,
Bazen de yer verirdim.
Gözlerimizle selâmlaşırken...
Ha bugün,
Ha yarın derken...
O iki kelimeyi bir araya getiremedim.
Haykırarak;
Seni seviyorum!!!
Diyemedim.
Bir sabah,

Bir delikanlının kolundaydın,
Hafif mahzun bir tebessümle geçtin yanımdan
Dünyam yıkıldı.
Hayallerim artık idam mahkumu...
Yok artık yedi on beş vapuru,
Beş kırk beş vapuru da battı.
Sana son kez uzaktan bakıp,
Kalbimin en sıcak yerinden
Mutluluğun için dua ediyorum,
Beş kırk beşte başlayıp
Yedi on beşte biten aşkıma
Elveda diyorum.
Ve sana
Gönüller dolusu mutluluk diliyorum.

06.02.04 Perşembe akşamüstü oğlum Fatih'le "Bergama" vapuruyla Konaktan Karşiyaka'ya geçerken bir delikanlının küpeşteye dayanarak sergilediği duruşundan esinlenilmiştir.